

Postmodernistul, afaceristul, fermierul și natura lui Hristos

Duminică, 21 octombrie 2007

Gili Cârstea

Președintele Conferinței Generale, fratele Jan Paulsen, spune bisericii mondiale că nu este important ce credem despre natura Domnului Hristos, și că acest subiect pune în pericol unitatea bisericii.

În declarația oficială, prezentată în fața Comitetului Executiv al CG adunat pentru sesiunea de toamnă (12-17 octombrie 2007), el spune:

“Nu-mi pot imagina o persoană postmodernistă din Europa, un om de afaceri din Asia sau din America Latină, și cu atât mai puțin un fermier din Africa, cărora să le pese o iotă dacă Hristos a avut natura omului dinainte sau de după cădere. Realitățile lumii în care trăim au alte interese și alte priorități care ne preocupă.”

Contextul acestei declarații ne ajută să înțelegem de fapt scopul ei: Un semnal dat bisericilor surori că rămânem la poziția exprimată în Questions on Doctrine, și astfel confirmăm compatibilitatea doctrinară rezultată în urma negocierilor susținute de comisiile teologice adventiste cu alte grupuri religioase. În același timp, un semnal pentru biserica mondială că administrația susține teologia BRI, iar pastorii să nu riște să pună în pericol unitatea bisericii prin încurajarea unor astfel de dezbateri sterile.

Fratele Paulsen explică motivele care stau la temelia acestei decizii:

“Discuțiile despre natura umană a lui Hristos se desfășoară deseori în contextul trăirii unei vieți biruitoare, biruinței asupra păcatului și pregătirii unui popor pentru revenirea lui Hristos. Chestiunea nu este: Putem obține biruințe, sau suntem destinați, datorită naturii noastre păcătoase, la înfrângere permanentă? Sigur că putem obține biruință, dar aceasta nu va veni prin definirea precisă a naturii umane a lui Hristos; ea va veni prin experimentarea “puterii învierii Lui.” Ea nu va veni prin puterea exemplului Lui; ea va veni prin “puterea învierii Lui,” căci în aceasta se află puterea de a trăi o viață nouă. Să depunem eforturi, prin predicarea, educația și publicațiile noastre, să îndreptăm atenția poporului nostru către Cel Înviat, căci El poate face minuni în viețile noastre.”

Ce vrea să spună fratele Paulsen, repetând aici, aproape ca pe o mantra, expresia lui Pavel “puterea învierii Lui”? De ce trebuiesc făcute eforturi de a îndrepta atenția poporului către “Cel Înviat”? Nu este Hristos Cel Înviat în centrul tuturor activităților bisericii? Și dacă El poate face “minuni în viețile noastre,” de ce nu a făcut până acum, deși fiecare generație de pastori și administratori a fost convinsă că L-a slujit și predicat pe “Cel Înviat”?

Expresia aceasta, pe care președintele CG o dorește imprimată în mințile conducătorilor bisericii, nu este altceva decât laitmotivul mișcării ecumenice. Temelia pe care se clădește astăzi unitatea creștină este Hristos Cel Înviat, iar “puterea învierii Lui” va fi “liantul unității” văzut în euharistie și păzirea duminicii ca zi a învierii lui Hristos. Nu este de mirare că fratele Paulsen se simte atras de această expresie, ea fiind o doctrină de căpătâi a teologiei ecumenice predicate la Tübingen, acolo unde dânsul și-a făcut studiile.

Hristos Cel Înviat predicat în creștinism nu este însă al doilea Adam, despre care vorbește Pavel, și de aceea nu poate fi un exemplu pentru noi, așa cum spune fratele Paulsen. El a fost “unic” în sensul că era Dumnezeu, nu putea fi ispitit în toate lucrurile ca și noi, și deci nu putea păcătui.

Dacă “biruința” nu se obține prin “definirea precisă a naturii umane a lui Hristos,” ci prin experimentarea “puterii învierii Lui,” așa cum spune fratele Paulsen, de ce poporul nostru nu a experimentat până acum această putere? De ce trece generație după generație fără ca “biruința” să fie obținută, astfel ca un popor să fie pregătit pentru revenirea lui Hristos? Sugestia fratelui Paulsen este că trebuie să ne depărtăm de teologia periculoasă că Hristos a fost făcut asemenea fraților Săi, să renunțăm la credința că și noi putem fi făcuți părtași ai naturii Sale divine, și să ne îndreptăm către hristosul mișcării ecumenice, să “experimentăm” puterea care ia în stăpânire lumea creștină de astăzi.

Când a vorbit, în Filipeni, despre puterea învierii lui Hristos, Pavel se gândea la cu totul altceva, iar acest altceva este puternic contestat în creștinismul ecumenic de astăzi. El spunea că toată teologia pe care a asimilat-o el în seminar a fost aruncată la lada de gunoi, în schimbul unei neprihăniri cu totul străine de gândirea teologică a vremii. Ținta lui era “o neprihănire... care se capătă prin credința lui Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință” (Fil 3:9).

Hristos a căpătat neprihănirea, adică a putut trăi fără păcat, prin credința fermă că Tatăl locuiește în El, și că acesta a fost scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune, descris peste tot în Scriptură – Ieremia 31, Ezechiel 36, Maleahi 3.

Mai interesant, Pavel explică secretul acestei puteri a învierii lui Hristos cu totul diferit de teologia ecumenică îmbrățișată de creștinismul apostaziat. Ascultați cum scufundă el bărcuța ecumenică la acest subiect al puterii învierii lui Hristos:

“Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

“Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.

“Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:9-11).

Ați observat? Hristos a înviat datorită locuirii Duhului Sfânt în El, în timpul vieții. De aceea El era duhovnicesc și nu pământesc. Dorește cineva să fie duhovnicesc și nu pământesc? Soluția, spune Pavel, este ca Duhul lui Dumnezeu să locuiască “într-adevăr” în noi, așa cum a locuit în Hristos.

Deși fratele Paulsen nu crede, Pavel îl așează aici pe Hristos ca exemplu înaintea noastră, insistând că așa cum s-a întâmplat cu El trebuie să se întâmple și cu noi. Da, Hristos a fost “unic” pentru cei dinaintea Lui, dar nu mai trebuia să fie “unic” pentru urmașii Lui, și aceasta este tragedia creștinismului. Hristos trebuia să fie Fratele nostru mai mare, capul unei noi familii divino-umane, al doilea Adam, primul dintre mai mulți fii (Evr 2:10).

Prin afirmația că nu trebuie să ne pese o iotă de natura Domnului Hristos, fratele Paulsen distruge singura temelie a expresiei lui Pavel, “puterea învierii Lui.” Puterea acelei învieri sta tocmai în faptul că, în timpul vieții, Hristos fusese un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, și din cauza acelei locuiri a înviat. Pavel spune că așa ceva trebuie să se întâmple și cu noi, dacă vrem să înviem.

Dar această temelie a doctrinei sanctuarului fiind negată, singura legătură a “puterii învierii Lui” cu noi rămâne euharistia, un Hristos înviat în trupul nostru la porunca preotului, în “ziua Domnului” și sub binecuvântarea sfintei fecioare. Cu adevărat “liantul unității”...

Președintele CG spune că membrilor bisericii nu le pasă o iotă de natura Domnului Hristos. Este adevărat, postmodernistul european, afaceristul sud-american sau țăranul african nu au interes față de aceste subiecte, și asta se datorează în special teologiei pe care chiar dânsul o susține.

Ce treabă ar avea postmodernistul adventist din Europa cu natura lui Hristos? Prins în febra ridicării punților inter-denominaționale, aglomerat cu întâlniri ecumenice, ziua ușilor deschise și alte părtașii cu bisericile “surori,” el se simte destul de deranjat de doctrinele bisericii lui, care îl fac să pară din altă lume. Lui nu-i pasă o iotă de ce fel de natură a avut Hristos, și de aceea poate fi așa de ușor păcălit de hristosul ecumenic în fața căruia se pleacă întreaga Europă.

Ce treabă ar avea afaceristul sud-american, ca și toți afaceriștii din biserică mondială, cu natura lui Hristos? Ei sunt bine-mersi, afacerile prosperă, ASI le oferă o platformă prin care să-și liniștească eventualele muștrări de conștiință, iar în comunitățile locale ei sunt oamenii de bază, membri permanenți ai comitetelor, deoarece doar prin forța lor financiară se mai construiește câte ceva cu care să ne lăudăm. Ei sunt o parte a efortului de ridicare a chipului de aur – o împărăție pământescă prosperă, sustenabilă – iar cu zecimea vor să ridice împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Ce treabă ar avea fermierul african cu natura Domnului Hristos? El abia dacă mai supraviețuiește, sub umbrela proiectelor mondiale de eradicare a sărăciei. Pentru el,

adventismul este doar o altă componentă a culturii locale, iar evenimentele trecute din Rwanda au arătat foarte bine ce înseamnă aceasta.

Fratele Paulsen a ales foarte bine aceste categorii din biserică, deoarece ele sunt reprezentative, și oglindesc perfect starea bisericii sub onorata sa conducere. Biserica este mândră de realizările ei, de rata creșterii, de nivelul contribuțiilor financiare, de relațiile cu alte entități religioase, și recunoaște deschis că nu are nevoie să știe dacă Hristos a avut natura lui Adam dinainte de cădere, sau natura lui de după cădere. Tot ce dorește este unitate, pace și prosperitate.

Este adevărat: “Realitățile lumii în care trăim au alte interese și alte priorități care ne preocupă.”

Întrebarea mea este: Ce legătură avem noi cu interesele și prioritățile lumii, dacă tot pretindem că suntem urmașii lui Hristos, și astfel “nu mai suntem din lume”?

De ce vorbim de “interesele și prioritățile lumii” în stabilirea strategiei noastre teologice și evanghelistice, și nu ne pasă de interesele și prioritățile cauzei lui Dumnezeu? Noi am fost chemați să spunem lumii că întreprinderea aceasta de a duce evanghelia “cu o singură voce” va alunga pe Dumnezeu definitiv de pe pământ, ceea ce va aduce prăbușirea totală a acestei ordini controlate de un hristos fals.

Biserica ar putea, la propunerea fratelui Paulsen, să renunțe la cunoașterea Autorului și Desăvârșitorului credinței, și să conteze doar pe “puterea învierii Lui” predicate în ecumenismul modern. Mă tem însă că, pe acest drum, pe piatra de mormânt a acestei biserici va domni pe veci sumbrul epitaf: “Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”